

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2022. NYÁR

Szerkesztői sorok

Ezévi második számunkban a nyári időszakra kínálunk olvasnivalót kedves Olvasóinknak. Az igei és teológiai oldalakon a szerzők aktuális témákat tárnak elénk, majd a kerületi és megyei oldalakon a gyülekezeti éledés jeleiről olvashatunk, „mi újság?” kérdésre válaszul. Isten útja kerül nagytárgy alá. Általános bepillantást kapunk a gyülekezet-plántálás szolgálatába és az ArcKép rovatban Koch Szilvia ifjú lelkes számol be konkrétan erről a misszióról. Az ifjabb nemzedékről sem feledkeztünk meg és olvasnivalót is ajánlunk Olvasóinknak.

Újságunk legfrissebb számával kívánunk jó töltökeztést a nyári időszakra!

Jó olvasást kívánok!

Koczor György főszerkesztő

Isten útjai kifürkészhetetlenek...

Ha az ember arra gondol, hogy egyszer élünk a földön, és minden másodpercünk egyszeri és megismételhetetlen, akkor abba szinte beleborzongunk. Az idő kerekét nem lehet visszafordítani. Gyermekkorunkat nem tudjuk visszahozni, életünk elrontott lépéseit nem élhetjük újra, esetlegesen jóvátéve azokat. Ugyanakkor pozitív élményeinket sem idézhetjük vissza. A megélt időnk egyszeri és megismételhetetlen. A nagy kérdés az, hogy ezen az úton vajon a magunk útját járjuk-e, vagy pedig Isten kezében tudjuk magunkat, bármit is tartogat a jövő.

Amikor az életben útelágazáshoz érkezünk, döntenünk kell a jövő felől. Mérlegelünk, listát állítunk össze pro és kontra. Aztán igyekezünk a számunkra nyereséges irányba indulni. De vajon kikérjük-e ilyenkor Istenünk véleményét? Imára kulcsoljuk-e kezünket, és elé visszük-e a jövőnk iránti döntés kérdését? És elfogadjuk-e, ha ő másként dönt, mint ahogyan mi eltervezünk? Ha az általunk elkészített lista súlya ellenére döntése mégis a másik irány felé billen el?

Azt szokták mondani, hogy az ember életében szükségszerűek a vargabetűk. Saját élettapasztalatom, hogy ezek nem véletlenek, és sohasem felesleges utak. Istenünknek mindig szándéka van ezekkel. Lehetne példaként idézni Izrael népének pusztai vándorlását. Negyven éven át bolyonganak a Sínai-félszigeten, miközben egy-két év alatt bevonulhattak volna az ígért földjére. De Isten ezzel egy megtisztult népet akart bevezetni Kánaánba. Valamint az évtizedeken át tartó megpróbáltatások során derült ki igazán, hogy mi lakozik a szívükben. De ugyanígy gondolhatunk Józsefnek, aki nem hajlandó engedni Potifárné csábításának. Inkább vállalja az éveken át tartó börtönbüntetést. Amelyek elpazarolt éveknél tünhetnek számára. Miközben Isten nézőpontjából szemlélve férfivá érett, és így készülhetett az igazán nagy küldetésére.

Nem hiszek a vargabetűkben. Sokkal inkább hiszem, hogy Istennek terve van az életemmel. És van, amikor a halál völgyében érzem magam, máskor meg füves legelőkön terelget. De jó tudni, hogy ő mindig, minden körülmény között, és minden hiányérzetem ellenére mellettem van.

Néhány évvel ezelőtt egy nyugdíjba vonuló, köztisztviselőként álló lelkeszt faggattam az életéről, szolgálatáról. Amikor arra a kérdésre vártam választ tőle, hogy hogyan tekint vissza aktív lelképásztori életére, akkor meglepő választ adott. Nem kegyes mondatokra hivatkozott, hanem egyszerűen ezt mondta: *Amikor úgy éreztem, hogy sikeres az életem és áldás van rajta, akkor utólag kiderült, hogy sokkal inkább átok volt az az időszak. Amikor pedig úgy éreztem, hogy mélyponton vagyok, átok ül rajtam és távol éreztem magamtól Istent, akkor arról később kiderült, hogy áldás volt az életemen.*

Akkor, a harmincas éveimben járva szinte megbotrántkoztam ezen. Még tele voltam tervekkel, és az embernek mégiscsak örömet szerez, ha elismerik a munkáját. Aztán lassan, ahogy felettem is múlik az idő – és nekem is egyre inkább van mire visszatekintnem – be kell látnom, hogy mennyire igaza van a lelkeszttestvérnek. A vargabetűknek nevezhető homályos és beláthatatlan utak lettek áldássá számomra, és a kikövezett, virágokkal szegélyezettnek hitt út vált később megkeseredetté.

A 37. zsoltárban olvashatjuk egyik kedvenc ígéretet, amely tömör üzenet az élet nagy útjára: *Hagyd az ÚRra utadat, bízál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az ÚRra!*

Menyes Gyula

Igehirdetés Szentháromság ünnepén Lk 10,21-22. alapján

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcses és értelmesek előtt, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Ünnepeink sorában Szentháromság vasárnapja a legfiatalabb: csak a Középkorban kezdték megtartani, pápai utasításnak engedelmessé. Bevezetése nem ment simán. Komoly ellenérv volt ugyanis, hogy a keresztyénység kezdetétől fogva minden istentisztelet „az Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság egy igaz Isten” nevében kezdődött, vagyis a Szentháromság ismerete és tisztelete az Egyház életgyakorlatához tartozott. Az egyházfői érvelés lényege viszont az volt, hogy szükség van egy olyan „jeles napra” az egyházi esztendőben, amikor különleges hangsúly esik a Szentháromság Egy Isten személyének és munkálkodásának titkára. Ez a rövid történelmi áttekintés nem tartozik ugyan ígéremhez, de biztosan segíti az igehirdetőt és igehallgatót abban, hogy ne valamilyen liturgikus szabály érvényesülését, vagy életidegen teológiai mondanivaló megszólaltatását lássa az ünnep és az elhangzó igék középpontjában. A problémát ugyanis – melyet az ünnep nevében is hordoz – semmiképpen sem ajánlatos elkerülnünk. Témánk ennek a felismerésnek következtében formálódik a fenti módon, kifejezve azt a tényt, hogy valamennyi nagyünnepünk üzenete szintiszta evangélium, s hogy mindez speciálisan, konkrét fogalmazásban kerül elénk Lukács bizonyágtételében.

Atya - Mennyei ajándék, ha Isten titkai világossá válnak!

A mennyei ajándék egyben kegyelmi ajándék. Ígérem szerint Jézus hálaimájában az Atyát szólítja meg, és neki tulajdonítja a „titkok” feltárását, vagy elrejtését. Jézus kiéleztet fogalmaz. Nem általánosságban beszél a titkok feltárlásáról, illetve elrejtéséről, hanem konkretizál. A „bölcses és értelmesek” a törvénytudókat, s általában a felnőtteket jelentik, akiknek már van judíciumuk és ismeretanyaguk a törvény használatát illetően. A „kisdedek” pedig azokat jelentik, akik mindennek híjával élnek.

Emlékezzünk arra a mély döbbenetre, amely eltöltötte az írástudókat a jeruzsálemi templomban, amikor a 12 éves Jézus „Isten dolgai” felől nyilatkozott. De emlékeztünk arra a jelenetre is, amikor a tanítványok elutasítják a gyermekekkel Jézushoz közeledőket, kiváltva ezzel a Mester haragját az utat eltorlaszolókkal szemben. Mindkét eset jelzés is. Arra mutat egyfelől, hogy az emberi megítélés szerint „ismeretanyag” és „értelmi pallérozottság” kell az Isten dolgainak törvény szerinti befogadásához. Másfelől pedig azt teszi nyilvánvalóvá, hogy Isten új rendje más, mint a régi: Nem megfelelő előkészületek és emberi hozzáállás, hanem egyedül Isten kegyelme következtében

„érti” meg az ember Ura szavait és tetteit. Ahogy a 328. ének 2. versszakában énekeljük: „Ki kétkedőn kutatja Őt, Annak választ nem ad. De a hívó előtt az Úr Megfejtí önmagát”

Fiú - Az új üdvrendbe az evangélium vezet be.

Rövid ígérem csak utal a Fiú szerepére. Ez természetesen! Hiszen ennek a kijelentésnek – mely szerint csak az Atya ismeri a Fiút és azok, akiknek a Fiú megjeleníti – az egész evangélium adja meg a tartalmát. A betlehemi jászolbölcsőtől visz az út Galileán keresztül Jeruzsálemig, a városon kívül fekvő Golgotáig, Arimáthiai József sírjáig, s végül az Olajfák hegyéig. Az Isten és ember között megromlott kapcsolatot korábban a törvény és áldozatok előírásai szerint lehetett rendezni; most, ebben az új rendben Jézus megváltói életműve válik a kapcsolatrendezés egyedüli alapjává. Pál ezt így mondja: „Megigazulunk hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által” (Rm 5,1). Majd később: „A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik. Hogy amint uralkodott a bűn, halált okozva, azonképpen a kegyelem is uralkodjék, a megigazítás által örök életet hozva a mi Urunk, a Jézus Krisztus által” (Rm 5,20-21). Ez az az evangélium, melyet Jézus Krisztus nemcsak hirdet, hanem áldozatával teremtő erővé tesz érettünk és javunkra.

Szentlélek – A szívben megterem a hála gyümölcse.

Textusunk közvetlen folytatásában arról van szó, hogy Jézus – tanítványai felé fordulva – boldognak mondja őket, mert ők megismerhették ezt a kegyelmi ajándékot, s megérthették az Isten tervét. Az evangéliumokban – különösen Márknál – ismételtlen találkozunk azzal a megállapítással, hogy nemcsak a farizeusok és írástudók és nemcsak a nép nagy tömegei nem értették meg Jézust, hanem a tanítványok is következetesen hitetlenkedtek. Egy helyen – szinte mentegelve – teszi hozzá az eseményt leíró evangélista: „Még nem volt Szentlélek!” Megértés és hálaadás egyaránt a Lélek munkája. Amikor textusunk elején azt olvasunk, hogy Jézus örült és hálát adott, majd az Atyával való egységéről szólt, akkor tulajdonképpen a Szentháromság „titkába” avatta be tanítványait, s avat be minket is. Olyan „titok” ez, melyet nem lehet megfejteni, mint egy rejtvényt. Ünnep és ige nem is erre való, hanem arra, hogy a „megértés” vágya helyett az „imádás” megrendült indulata kapjon helyet a szívben.

(A 2019. június 16-án elhangzott igehirdetés szerkesztett változata.)

JÚNIUS

TÉGY ENGEM MINT PECSÉTET A SZÍVEDRE, MINT PECSÉTET A KARODRA! BIZONY, ERŐS A SZERELEM, MINT A HALÁL. (ÉNEKEK 8,6)

Sokat tanulunk. Aztán sok mindet elfelejtünk. Egy-egy dolgotra, vizsgára készülve, vagy csak mert csillapíthatatlan tudásszomjunk van, tanulunk. És amikor napok, hetek, hónapok, évek után visszagondolunk arra, amit elsajátítottunk, kevés dologra emlékszünk. Ahhoz, hogy megmaradjon a tudás, ismételnünk kell, foglalkoznunk kell a tanultakkal újra és újra. Ilyen az agyunk.

És mi a helyzet a szívünkkel? Sokat tanulunk vele? Sok mindent elfelejtünk? Csillapíthatatlanul tanulunk érezni vele? És aztán kevés dologra emlékszünk belőle? Mi igaz ebből? Azt gondolom, a szívünk nem felejt. Az első szívdobbanásunktól tanulunk vele. És habár nem emlékszünk rá pontosan, hogy mi történt velünk akár az anyaméhben, vagy kisgyermekkorunkban, de kitörölhetetlen hatást gyakoroltak és gyakorolnak most is az életünkre. Ezek az érzések, hatások bevésődnek, berögzülnek, utánozhatatlanul ott hagyják nyomukat a szívünkön, lelkünkön, életünkön.

Egy olyan érzés, mint a szerelem, ahogy mondani szoktuk, mindent elsöprően szíven üt minket. Az Úristen is úgy pecsételi meg az életünket szeretetével. Olyan erővel, olyan vehemenciával, olyan kitörölhetetlen, felejthetetlen kincscsel ajándékoz meg az Isten, ami a legdrágább az ember életében. Az Úr lángja, a lobogó tüze, ez a mindent elsöprő szeretet, ami mindennapjainkon nyomot hagy. Az Isten, akivel ha egyszer találkozunk, akkor utána pecsétként viseljük őt szívünkön. Elvászthatatlan kötelék lesz közöttünk, amire nagyon büszkék vagyunk. Egyedülálló kapcsolat, amiről bár minden nap újat tanulunk, soha nem felejtjük el, és szívünk utolsó dobbanásáig éltet bennünket, és hiszünk benne, hogy még annál is tovább. Ámen.

Pfeifer-Dömök Krisztina

JÚLIUS

ISTEN UTÁN SZOMJAZIK LELKEM, AZ ÉLŐ ISTEN UTÁN. (ZSOLT 42,3A)

A 42. zsoltár számomra énekeskönyvünk egyik legkedvesebb darabja, amely annyira beleivódott a magyar lélekbe, hogy néha még sírköveken felírva is ott találjuk, mint idézetet.

Lehet, hogy másoknak mást jelent ez a zsoltár – sokaknak biztosan azért kedves, mert a „szép híves patakra kívánczós szarvas” énekünkre emlékezteti, mely egyszerű és mégis mélyen költői kép. A szomjúság, ami egyszer mind a vágyainkat is jelképezi, nagyon emberi dolog, hiszen senki nem akad, akinek ne lennének hiányai, „szomjúságai.” Az élet-szomjúságot például nagyon is jól ismerjük, ez mozgat szinte mindent ebben a világban. Élményekre, újdonságokra, sikerekre vágyunk, élvezetek után szaladunk – és mire elérjük őket, már megint más vágyak vagy ellentétes érzelmek teremnek bennünk...

Úgy gondolom, hogy sokszor vagyunk mi is ilyen furcsa helyzetben: szomjazunk valamire, és ha nem találjuk meg, elcsüggedünk. Ilyenkor tehetetlen dühünkben még Isten ellen is lázadozunk, vádaskodunk, mégis a bajban Hozzá jutunk, Hozzá fordulunk. A zsoltáros is szenvedései közepette jajong, panaszkodik; mégis helyzetét csakis Istenben és akaratóban értelmezi, s minden körülmények között Őhöz fordul. Az ilyen lelki gyötörődés számunkra sem lehet ismeretlen. Igerésünkben a vágyakozás fájdalmas hangja hallatszik. Isten utáni vágyunk elemi erővel tör fel. Hasonló ez ahhoz, mint amikor a szarvas víz után liheg. A szomjat csak víz olthatja. A Mindenható utáni vágyunkat pedig csak az Ő közelsége olthatja. Ő, aki nemcsak felüdülés, hanem maga az élet. Ha nem érezzük Őt közelinek, a minket érő nehézségek különösen sújtanak bennünket. Egyedül, Nélküle kibírhatatlan a teher. Ha közelinek érezzük Őt, nincs baj. Ha távolinak, valósággal elérvünk. A zsoltáros valamiféle száműzetésben, vagy menekülésben vágyik Teremtője közelségére, s oda, azok közé, ahol ezt a közelségérzést átélte. Ezt a közelséget, szomjoltást kívánom minden keresztyén testvéremnek ebben a zaklatott és egyre zavarodottabb világban. Ámen

Veres József

AUGUSZTUS

UJJONGNAK MAJD AZ ERDŐ FÁI AZ ÚR ELŐTT, AMIKOR ELJÖN, HOGY ÍTÉLKEZZÉK A FÖLDÖN. (1KRÓN 16,33)

Vajon hogyan ujjonganak a fák? Táncolnak, hajladoznak, vidáman zúgnak a szélben? Látható-e a fákon az öröm bármilyen jele? Nem tudom, de van egy életteli történetem egy szilfáról!

Ezt a fát az ecsenyi evangélikus templom elé ültettük a feleségemmel valamikor 16-18 évvel ezelőtt. Igazából hármat plántáltunk, két társa a kertbe került, kevésbé látványos helyre. Nos, az a kettő gyorsan életre kelt, szinte azonnal bontották üde zöld leveleiket, ez az egy azonban a templom előtt nem jutott semmire. Míg társai harsány zöldbe borultak, ezen alig kandikált ki néhány recés szélű levelecske, azok is aprók, csenevész lettek.

Minden hajnalban kimentem hozzá, simogattam az ágait, a leveleit, és fohászkoztam Istenhez, hogy engedje nőni, adjon neki jó táptalajt, kértem az Urat, hadd legyen életerős, ha nem is éri utol a társait, de éledjen legalább fel.

Néhány hét eltelt, s a templom előtti fa egyszerre beindult. Nem csak feléledt, de szebb lett, formásabb, pompásabb, mint a másik kettő. Aztán amikor együtt ácsorogtunk mellette boldogan, és csodáltuk, milyen szép lett, elmondtam a feleségemnek, hogy én bizony naponta simogattam, imádkoztam mellette. Akkor derült ki, hogy ő is éppen ezt tette titokban. Annál a szilfánál éreztem valami olyat, hogy ujjong, hogy boldog, hogy büszkén áll, és látványával, csodálatos életre kelésével hirdeti Isten dicsőségét.

Ujjongó fa és Isten ítélete a földön? Ambivalencia, paradoxon. Ilyen is csak Istennél létezik. Isten ítélete félelmetes, ha csak bűnös valónkra tekintünk, de boldogság és öröm, ujjongás és hálaének, ha arra gondolunk, hogy Isten az ítéletben megmenti a világot, éppen attól a bűntől, ami megnyomorítja az életünket. Isten a halott létből is életre kelt, a csenevész ágakba is képes Lelkét lehelni, az elgyötört, semmit sem érőt is pompássá tudja tenni, ezért ujjonghatunk a fákkal együtt mi, bűnös emberek is, mert tudjuk, Istennél életre kel mindannyiunkban, még az ítéletben is a kegyelem. **Kőszeghy Miklós**

Gyülekezet és Egyházközség – Közösség és Szervezet

Az elmúlt években újból és újból előkerülő kérdés a Zsinaton és más fórumokon egyaránt: kinek legyen *jogi személyisége* egyházunkban? Noha az állami törvények körültekintően meghatározzák a jogi személy fogalmát, az egyházak esetében ezt mégis azok belső szabályozására bizzák. Ezt a belső szabályozást – bár a 2005. évi IV. törvényünk részben rendezte – máig nem sikerült megalkotni.

Elsőként érdemes a „gyülekezet” és az „egyházközség” fogalmát tisztázni, melyeket gyakran az egyházi közbeszédben is összekeverünk. Míg az előbbi az egy településen élők lelki közösségére utal (gyülekezet), addig az utóbbi sokkal inkább annak szervezeti oldalát hangsúlyozza (képviselőikkel, önkormányzatisággal), vagyis a szervezetekre jellemző leíró fogalom (egyházközség). A jogi személyiség kérdéskörében teljesen egyértelmű, hogy ez utóbbi – az egyházra e világban megjelenő szervezatként tekintő – értelmezésre gondolunk.

Mi is tehát a vita alapja? Azt, hogy egyházunkban az egyházközség jogi személyiséggel bír, a 2005. évi IV. törvény 2.§. (1) pontja rögzíti: „A Magyarországi Evangélikus Egyház minden egyházközsége jogi személy.” Ez a szakasz azt is érzékelteti, hogy az egyházközség evangélikus egyházunkban jellemzően nem egy településre terjed ki (kevés kivételtől eltekintve), hanem: „Az egyházközség területi határait az egyházmegyei közgyűlés állapítja meg. Magyarország minden lakóterülete területi, közlekedési vagy nemzetiségi szempontok alapján valamelyik egyházközség része.” Vagyis akkor, amikor az egyházközség meghatározását megfogalmazza e törvény 1.§-a („Az egyházközség meghatározott területen működő, a saját vagy más területről bejegyzett egyháztagoknak az ige hirdetésére, a szentségekkel való élésre

és vallásuk gyakorlására szervezett gyülekezeti közössége”), akkor rögtön a célt és feladatot is nevesíti. Minden, az egyházközséghez tartozó gyülekezeti tagnak, testületnek és minden, az egyházközség tulajdonában álló ingó és ingatlan vagyonnak az evangélium hirdetését, a szentségekkel való élést, és az ott élők hitének gyakorlását kell segíteniük.

Idáig minden rendben is volna. De egyházközségeink – részben történelmi hagyományokból eredően, részben kényszerűségből – részekre tagolódnak. Régen is voltak leányegyházak, anyaegyházak. Újabb keletűek a társult egyházközségek és azok részei, a társ-egyházak, melyek leginkább korábbi önálló egyházközségekből szerveződtek össze, elsősorban a lelkesi szolgálat hatékonyabb ellátása érdekében vagy egyszerűen a lelkesiány miatt, vagy épp a lelkeszertartó képesség híjával. Bár az egyes részek bizonyos önállósággal rendelkeznek (ennek leírása a 6-10.§-okban megtalálható), de a törvény azt is kimondja, hogy bár „Az egyházközség részekre (egyházakra) tagolódhat, de az egyházközségi jogok és köteleességek tekintetében egyetlen egységként szerepel.” Itt kell megjegyezni azt a sokszori félreértést, hogy **az egyházközség soha nem egyenlő az anyaegyházzal**, annak ugyanúgy nincs önálló jogi személyisége, csak az egyházközség többi részével együtt-tesen.

A mostani vita alapja az, hogy az állami előírások tükrében az egyházi szabályozás hogyan kezelje ezeket a részeket. Amennyiben az **önkormányzatiság elvéből** indulunk ki, úgy valóban figyelembe veendő szempont, hogy valaki csak akkor tud saját tulajdonnal rendelkezni (lásd földhivatali bejegyzés tulajdonosról), ha önálló jogi személyiséggel bír. Ez azt is jelenti, hogy az államnál bejelentett módon (Egyház

által igazoltan) van képviselője, önkormányzata, szabályrendeletei, adószáma, székhelye, saját bankszámlaszáma, stb. Ha ezekkel nem rendelkezik, úgy csak a belső egyházi törvényeink, szabályrendeleteink tudják biztosítani az önállóságot, de *csak egyházon belül*, állami oldalon nem.

Amennyiben azonban a **felelősség elvéből** indulunk ki, és abból, hogy az egyházközségek jogi személyiségét is – az Egyház törvényei és szabályrendelete alapján – a Magyarországi Evangélikus Egyház biztosítja belső egyházi jogi személyiségként, úgy megérthetjük azt, hogy az egyes egyházközségi részekért is végső soron az egyházközség egésze felel, mint ahogyan az egyházközségek összességéért is a Magyarországi Evangélikus Egyház.

Erdekes megnézni azt is, hogy ezt a kérdést a római katolikus vagy épp a református egyház miként kezeli. Míg a katolikus egyházban az egy meghatározott területen működő plébániának van jogi személyisége, addig a református egyházban az egyházközség részeinek is (társ- és missziói-, de leányegyházközségnek nincs), ám itt az egyházközségi részeket is egyházközségnek hívják.

A legutóbbi Zsinaton egy olyan szabályozásra tettünk javaslatot, amely alapvetően és elsősorban az egyházközségeknek adna jogi személyiséget, de az 5.§. (4) bekezdése alapján eddig is meglévő egyházközségi részek is – egyházmegyei, egyházkerületi jóváhagyással, az Országos Presbitérium döntésével – kaphatnának jogi személyiséget. Ennek pontos feltételrendszerét kell kidolgozni 2022 végéig. Azonban itt is hangsúlyozni kell, hogy minden helyben hozott döntésért és a vagyoni kezeléséért is végső soron az egész egyházközség felel.

Aradi András

Köszönjük Testvéreinknek, hogy eddig is adományaikkal támogatták a Dunántúli Harangszót!

Kérjük megrendelőinket és Előfizetőinket, hogy továbbra is adományaik befizetésével támogassák újságunk megjelenését, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő: **Zalaistváni Evangélikus Egyházközség**

Számlaszám: UniCredit Bank **10918001-00000028-48030025**

Külföldről: **IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025**

Kérésre csekket küldünk!

A közlemény rovatba kérjük beírni a megrendelő neve és címe mellé: **Adomány DH** (Egy újság egy évre szóló önköltségi ára 2.000 Ft/példány)

Gazdag múlt, ébredő jelen és reményteli jövő

Nemeskéri evangélikus templomunk idén 290 esztendő. Ez a részben kerek évforduló indított engem arra mint a Nemeskér-Szakonyi Társult Evangélikus Egyházközség lelkészét, hogy nyújtsak egy ízelítőt a nemeskéri templom és gyülekezet gazdag történelméből.

Röviden a falu múltjáról

A falu elnevezésében szerepe volt a honfoglaló hét magyar törzs egyikének, a Kér törzsnek. A települést és nemzetséget először 1237-ben említik okleveleink Quer néven, 1264-től pedig Keer alakban. A környéken több akkori település nevében felfedezhető a Kér nemzetség elnevezése, de a reformáció korától már csak Nemeskért és Újkért említik a források. A települést 1529 és 1532 között feldúlta a török, aminek következtében a falu elpusztult, azonban kisvártatva újra felépült. 1651-1786-ig itt volt Sopron vármegye székhelye.

A reformációtól napjainkig

A 16. században a falu és a környező települések a Kanizsayak és utódaik, a Nádasdyak sárvári uradalmához tartoztak. Mivel Sárvár a magyarországi reformáció egyik fellegrája volt, így Nemeskérre is hamar eljutott a lutheri reformáció és 1535-1566 között megtörtént a vallási átrendeződés. Innentől kezdve az 1500 körül épült és Szent Mihály arkangyal tiszteletére felszentelt római katolikus templomban evangélikus szellemben szólalt meg Isten igéje! Egy ideig a horpácsi (ma Sopronhorpács) lelkész hirdette itt Isten igéjét, majd rövid ideig sikerült kivívni

az önállóságot. A nemeskéri gyülekezet 1603-ban ismét Horpácshoz került, azonban Musay Gergely lövői prédikátor szolgálata alatt, 1633-ban Lövő filiája lett. Musayt végül 1644-ben elűzték Lövőről, aki Nemeskérre menekült. Őt mint nemeskéri lelkészt választották püspökké 1646. augusztus 13-án, s mint püspök itt szolgált egészen 1664-ben bekövetkezett haláláig, őt az akkor evangélikus, ma ismét római katolikusként működő templom kriptájába temették. A környékbeli lutheránusság helyzetét nehezítette, hogy ifj. Nádasdy Ferenc még 1643-ban rekatolizált. A Habsburg-ház pedig egyre inkább növelte a nyomást a magyar rendek fölött, és erőltette az erőszakos ellenreformációt. 1673-74-ben Szécsényi György győri püspök elvette az evangélikusoktól Nemeskér egyetlen templomát, és Simonides Jakab lelkésznek menekülnie kellett. Az 1681-es soproni országgyűlés Nemeskért ún. artikulás helyé nyilvánította, amelynek értelmében Sopron vármegyében egyedül itt és Vadosfán engedélyezték az evangélikus vallásgyakorlatot, s ekkor a templomot is visszakapták. Nemeskérhez ekkor 32 község 3200 híve tartozott. Az ellenreformáció közben római katolikusává váló nemesség nehezményezte, hogy a vármegye székhelyén nincs római katolikus templom, ezért azt 1732. január 31-én ismét elvették az evangélikusoktól a paplakkal és az iskolával együtt, s helyette ez év májusában megkapták azt a vizenyős telket, amelyen saját templomot építhettek maguknak. 1732-ben, hatalmas összefogással, hat hónap alatt építették fel az evangélikus hívek a ma is látható templomot, amelynek magtár formája lehetett csak torony nélkül. A ma látható torony 1862-ben épült a templomhoz. 1731 elején új lelkésze lett Nemeskérnek Perlaky József személyében, akit a mai templom építőlelkészeként tartunk számon. A tudós lelkészt 1746. április 23-án a dunántúli egyházkerület püspökévé választotta, ezzel Nemeskér másodízben vált püspöki székhelyé, harmadízben pedig

akkor, amikor 1758-ban Balog Ádám lelkész lett a püspök. A nemeskéri gyülekezet halotti anyakönyvét utóda, Bozzay György lelkész kezdte meg 1771-ben. Az új templom alatt 1735-ben kriptát alakítottak ki, egy évvel később pedig felállították a szószékoltárt, amely egyedülálló módon kettő részből áll. Az egyik része egy gazdagon faragott, korabarokk szószék a 17. század elejéről, és az 1736-ban felépített retabulum (oltárfal) az oltárasztallal. Ez utóbbi hátoldalához csatlakozik a ma is használt, hársfából faragott, oszlopon álló festetlen szószék. A nemeskéri gyülekezet mellett az evangélikus iskolának is komoly múltja van, amelyben a 17. században, „csereküldés” jegyében német ajkú gyermekek is tanulnak. Olyan jeles evangélikus tanítók szolgáltak Nemeskén, mint Csernei György, vagy a 20. században Hajjas Gyula. A 18. században egyre növekedő vallási türelemnek köszönhetően a 19. század már nyugodtabb körülmények között telt a gyülekezet számára. II. József 1781-es türelmi rendelete szabadabb vallásgyakorlatot biztosított a protestánsoknak, ennek következtében Nemeskér artikulás szerepe csökkent. Első ízben 1974-78-ig történt meg a templom felújítása a Műemlék Felügyelőség vezetésével, Novák Elek lelkész áldozatos előkészítő munkája folytán. A legutóbbi templomfelújításra 2016-19-ig került sor.

Ébredő jelen és reményteli jövő

A Nemeskéri Evangélikus Egyházközség 2019 óta társulásban van a szakonyival. Én magam 2020. augusztus 16-ától szolgálom a társulás lelképásztoraként. Hálás vagyok szerető Urunknak, hogy egyháztörténetileg ilyen gazdag múltú, társult egyházközségbe helyeztek engem. Komoly bizalommal vagyunk a jövőre nézve, ugyanis hosszú idő után, 2021-ben megélhettük, hogy a keresztlők száma duplán felülmúlta a temetéseket. Jézus Krisztus Urunk hordozott bennünket egészen idáig, és Tőle kérünk további áldást és erőt a jövőre nézve. **Gömbös Tamás**

Biztatás a nehéz időkben

Közgyűlést tartottak a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerületben

Az elnökség és a kerületi tisztségviselők jelentései mellett támogatási kérelmek szerepeltek a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület tavaszi közgyűlésének napirendjén, melyet 2022. április 29-én tartottak a soproni evangélikus gyülekezeti központban.

A tanácskozás dr. Tóth Károly igazgató lelkész áhítatával vette kezdetét. Mészáros Tamás távollétében Rátz András egyházkerületi másodfelügyelő nyitotta meg az ülést és állapította meg a határozatképességet. Majd – az előző ülésen hozott határozatok ismertetése után – Szemerei János püspök jelentése hangzott el. „Nehéz időkben élünk” – hangsúlyozta az egyházkerület lelkészi vezetője. Majd így folytatta: „Nekünk, Isten népének, a Krisztus győzelmét ismerőknek azonban nincs okunk kétségbeesni. Jó hírünk van. Ha nehéz és veszélyes is az út, amelyen járunk, nem vagyunk egyedül.” A 2021-es évre visszatekintve elsősorban a koronavírus-járvány egyházi életre gyakorolt hatását említette. Külön köszönetet mondott a lelkészeknek és az őket segítő munkatársaknak a színvonalas online alkalmak megvalósításáért. Az elmúlt esztendő jeles dátumai közül a csepregi vérengzés négyszázadik évfordulójára szervezett ökumenikus megemlékezést, valamint a Túróczy Zoltán püspök halálának 50. évfordulója alkalmából tartott győri

gyülekezeti napot emelte ki a püspök. Szemerei János ezután arról beszélt, hogy a jövő sem tűnik rózsásnak, de van miben bizakodni. „A nehéz idők jó esetben összefogásra, nagyobb áldozatkésztségre, komolyabb felelősségvállalásra ösztönözhetik az embert. A mögöttünk hagyott nehéz évben sok ilyen reményre okot adó jelet tapasztaltunk. ...eleink a nehéz időkben, néha szó szerint a halál árnyékának völgyében járva Isten és a Feltámadott Úr jelenlétét és segítő áldását tapasztalták meg. Azért imádkozom, és abban bízom, hogy a nehéz idők a mi gyülekezeteink, közösségeink és egyházunk életében is az Úr közelségének megtapasztalását és a lelki erősödésünket hozzák el. Isten hatalmát mutatja,

egy hosszabb távú cselekvési terv, jövőkép” – javasolta írásában. „Ha ezekben a kérdésekben megtapasztaljuk az Úr felénk irányuló irgalmát, akkor tudunk mi is megfelelni az elvárásnak: „Legyetek irgalmasok!” Mi magunk szorulunk irgalomra. Ha ezt belátjuk és átéljük, akkor kapunk erőt keresztyén küldetésünk hiteles beteljesítésére, a szeretetből fakadó irgalom gyakorlására” – fogalmazott Mészáros Tamás. Végül hozzátette: „Ne csak a fennmaradás legyen a cél, hanem az önfenntartás mellett mások lelki és akár testi táplálása is adjon tapasztalást számunkra, hogy Isten irgalmasságának eszközei lehetünk, ha mi is belátjuk, hogy irgalmára szorulunk.”

Ezt követően Baranyay Csaba kerületi missziói lelkész, Schermann Gábor kerületi GAS-felelős, valamint dr. Horváth József kerületi ügyész jelentése hangzott el. Végül az egyházközségekből beérkezett kérelmekkel foglalkozott a közgyűlés. A tagok egyhangúlag határozatot hoztak arról, hogy egy-egy millió forinttal támogassa az egyházkerület

hogy Ő az ember által rossznak gondolt helyzetekből is tud jót előhozni” – fogalmazott.

Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő a jelentését e-mailben juttatta el a közgyűlési tagoknak. Beszámolójában szintén utalt azokra a változásokra, amelyeket a világjárvány hozott a kapcsolattartási és viselkedési szokásaink területén. „Ne csak beszéljünk arról, hogy ezt a próbatételt miért kaptuk. Tanuljunk belőle. Minden gyülekezetnek a szokásos évi lelkészi és felügyelői jelentés mellett kellene egy értékelő, összegző elemzést készíteni a pandémia tapasztalatairól, melyből elkészülhetne

a Nagykanizsa és Környéke Egyházközség területén található pati ifjúsági szálláshely ágyainak korszerűsítését, a tabi parókia nyílászáróinak cseréjét, valamint az alsósági templom harangjának felújítását.

Zárásként Szemerei János a május 28-án, Balatonbogláron tartandó kerületi missziói napra hívta fel a jelenlévők figyelmét, melyre – két év kihagyás után – ismét szeretettel várják az egyházkerület népet.

AM

Felelős: Adámi Mária;
maria.adami@lutheran.hu

Mi újság

...Ostffyasszonyfán és Csöngén?

számmal vettek részt mindkét vallás képviselői. Együtt beszélgetve terített asztalok mellett készültünk lelkiükben Krisztus születésére.

Majd a maszkok levétele után szintén ökumenikus alkalom során gyűltünk össze a katolikus templomban, és a közösségi szintéren augusztus 20-án. Közösen ün-

„Nyugaton a helyzet változatlan” – ahogy Erich Maria Remarque regényének címe is mondja. Vagy mégsem?

Az elmúlt két év nyomott hagyott az emberek lelkében, ahogy az idézett könyv olvasóiban is, akik az első világháború idején harcoló fiatalok érzésvilágába kaptak bepillantást.

Kicsi közösségeink még jobban megéreztek a kötelező távolságtartást és annak következményét. Nyitás során nyilvánvalóvá lett, hogy nem lesz könnyű újraindítani a közös találkozásokat. Ez a tény a kislétszámú gyülekezetekben még inkább egyértelmű volt.

Ostffyasszonyfán, kicsi gyülekezetként a katolikus egyházzal összefogva tudtunk és tudunk nagyobb létszámú programokat szervezni és megvalósítani. Az első ilyen találkozás egy közös adventi alkalom volt a község kultúrházában. Ezen az adventi találkozón szép

nepeltük az új kenyér ünnepét Isten igéjével, zenével, közös étkezéssel, beszélgetéssel több órán keresztül. Kellemes társasági beszélgetések után, békésen tért mindenki haza.

Összefoglalva tehát, együtt, katolikus és evangélikus gyülekezeteknek együtt lehet egy-egy közösséggé válni ismét a kis lélekszámú egyházközösségekben.

A másik társegyház, Csöngé pedig más közösségekkel összefogva indult el a nyitás útján.

A csöngői evangélikus templom udvarán áll egy öreg akácfa, mely a leírások alapján azokból az akácokból való, amit Tessedik Sámueltól kapott a gyülekezet akkori lelkésze. Ezt a fát Tessedik-akácnak nevezik.

Néhány évvel ezelőtt a Sárvár és Vidéke Mészecske Egyesület és a Sárvári Apia-

rius Mészecske Egyesület egyaránt felkarolták, fontosnak tartották, hogy a parókia udvarán levő fa az egyik találkozó és ünnepségük színhelye legyen. Ezen kívül gondoskodnak a megfelelő állagmegóváról.

Minden év szeptember első péntekén több méhészegyesülettel együtt eljönnek tiszteletüket tenni és megemlékezni Tessedik Sámuelról, a hazai méhészet egyik jelentős elindítójáról, valamint az akác-fáról. Emlékhelyé lett a templomkert.

Minden egyes alkalommal a gyülekezet tagjai és a falu lakói is meghívást kapnak.

2019-ben egy kopjafa felállítására került sor, melynek egyik oldalán a falu címere, másikon a lovagrendé, harmadik oldalán az akác került megformálásra, negyedik oldalán pedig Luther-rózsa látható.

Ezen lovagrend ismeretsége révén tavaly és idén is megkereste a gyülekezetet a Dél-Balaton Mészecske Egyesület és Mészecske Egyesület. Somogyvár község parkjában szerettek volna akácfa ültetni, mely a Tessedik-akác fiatal hajtásának magjából lenne. A magvétel és a megállapodások, valamint a kinyert mag elültetése és a Tessedik Sámuel életéről szóló emléktábla felállítása is megtörtént.

Ezen rendezvények elősegítették a jó kapcsolat kialakulását a faluk között, melyeknek részei a gyülekezetek is. Csöngén a nyitás után tehát a falu és a gyülekezet közösen tud előrejutni.

Garas Krisztina Judit

...Uraiújfalun?

Na, mi újság, uraiújfalui gyülekezet? kérdés hallatán megjelennének lelki szemeim előtt kis szórvány gyülekezeteink hűségesei. Gyülekezetünkben öt településen folyik a szolgáltatás. (Uraiújfalu, Jákfa, Zsédény, Hegyfalva, Vasegerszeg). Van, ahol nagy, közel 240 éves templom, van, ahol imaházak és tanítói lakások jelzik az evangélikusok jelenlétét. Ha egy pillantást vetünk a múltba, akkor azt mondhatjuk, hogy nagy örökségre,

nagy lélekszámú gyülekezetekre tekinthetünk vissza, amelyek mára sajnos lélekszámban megfogyatkoztak. Mégis a csökkenő lélekszám ellenére gyülekezeteink élnek akarnak. Megmutatkozik mindez azok tenni akarásában, akik imádságban hordozzák a gyülekezetet, és azon fáradoznak, hogy az evangélium hirdettessék, hogy legyenek alkalmas, rendben tartott helyeink. A mostani nehéz élethelyzetben, amit többek között a járvány is okozott, a közösségeink szeretnének biztos hátteret nyújtani a lelki feltöltődésre, megújulásra fiataloknak és az idősebb korosztálynak egyaránt. A gyermekek felkarolása és hitben való nevelése mindig is kiemelt szolgálat, feladat volt a gyülekezet-

...Sárbogárdon és Sárszentmiklóson?

Isten különös felelete most ez a felkérés időnként csak magamban feltett, éppen ezért költői kérdésemre: „– Miért nem kérdeznék bennünket viszont hogylétünk felől egy-egy istentiszteleti találkozást követően közösségünk egyes tagjai?”

„Ellenben az Urat, Krisztust tartásatok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számonkéri tőletek, a bennetek élő reménységet.” (1Pt 3,15).

Egyszer egy bölcs ember azt mondta, hogy ne beszélj Jézusról, csak ha kérdeznak, de élj úgy, hogy megkérdezzenek...

Mozaikok jelenlegi életünkben: nagycsütörtökön és feltámadás ünnepén együtt átélt úrvacsorai közösségünk örömét, erejét hordozzuk. Kis közösségekben rendszeresen az interaktív igetanyulmányozás és imaközösség áldásaiban növekszünk, további érdeklődőkre nyitott szívvel. Személyes találkozásaink, egymás számontartásának jelentősége felértékelődik. Mégis tapasztaljuk emellett az elektronikus térben meghúzódó „érdeklődők” jelenlétét is. Feladatunk között szerepel közülük a környéken élőkkel való személyes kapcsolatfelvétel, folytatás lehetősége. Hálával és várákózzással tekintünk előre. Reménységgel készülünk néhány családdal a keresztség ajándékának fogadására. Sárszentmiklósi szépülő közösségi központunkban „nyári üzemmódra váltva” Tavasz Iskolai Hangverseny, vasárnap délelőttönként istentisztelet és gyermekfoglalkozás, lelkesi munkaközösségi találkozás júniusban, Nyitott Játékudvar családok, szülők, gyermekek, betérők részére, találkozások és beszélgetések színtere Urunk és örömhíre jelenlétében. Idén két nyári táborunk lesz reménység szerint: különböző korosztályú résztvevőink számára Isten Igéjének, a közös alkotás, éneklés, játék örömeinek, a kapcsolatok, közösség formálódásának megtapasztalására. Ilyenek a Faragó és a Restauráló tábor; a Gyermekek és Ifjúsági Hét. Szeretnénk együtt növekedni az Ige megismerésében, követésben, közös látásban, áldozatkész szolgálatban, közösségekben, nyitottan minden szükségben lévő felé Krisztus Urunk örök életre mentő szeretetében, jelenlétében, vezetésében, egymást kiegészítve, visszajelzést adva, bátorítva, imádságban hordozva!

Közösségünk nevében:

Váraljainé Melis Orsolya

...Komáromban?

A komáromi evangélikus egyházközösségben komoly változások történtek 2021-ben. Augusztus elsejétől, helyben lakó lelkészként megtalálni a gyülekezetben. Hála Istennek elég gyorsan sikerült megtalálni a hangot a közösséggel. Azóta a meglévő szolgálatok mellett beindult a kereszt-híd missziói programunk is. Az istentiszteleteket személyes jelenlétben tarthatjuk és az észak-komáromi szolgálatok is újraindultak. Havonta két vasárnap is magyar nyelvű istentiszteletet tarthatunk, amiből az egyik alkalommal az Úr asztalát is megterítjük. Bábólnán is beindultak az istentiszteletek, itt is havonta két alkalomra emeltük az istentiszteleti találkozás számát. Ezenfelül beindult a gyermek- és ifjúsági munka is. Minden vasárnap gyermekalkalmat tartunk az istentisztelet alatt, és a kereszt-híd programban megkezdődtek az óvodai missziós alkalmak is, melynek keretében 60 gyermeket érünk el. Természetesen folytatjuk a hitoktatást és a konfirmandusoktatást is. A bibliáóra is újraindult, ahol mindig az igehirdetés témáját beszéljük át a gyülekezet tagjaival. A kereszt-híd program keretében létrehoztuk a Komáromi Ifi Klubot, amelyben a városban élő középiskolásokat szólítottuk meg, nem gyülekezeti keretek között. Emellett Bábólnán az idősek otthonában közel 80 idős ember felé szolgálunk, havi egy igéi alkalommal. Hála Istennek, az énekkar szolgálata is folytatódik annak ellenére is, hogy tragikus hirtelenséggel elveszítettük gyülekezetünk oszlopos tagját, karvezetőnket, Magdi nénit. A kórus vezetését kántorunk, Horváth Gergely vette át.

Istennek legyen hála, bőséggel van szolgálat a gyülekezetben. Csodálatos azt megélni, hogy ez a közösség egy szívvel és egy lélekkel áll ezek mögött a kezdeményezések mögött. Azt tapasztaljuk, hogy az Úr küldi is az áldását az alkalmakra. A gyülekezet él, gyarapszik, nyitott a mások terhének felvállalására, és nem téveszti szem elől küldetését, hogy tegyünk minden népet tanítvánnyá. Ebben a küldetésében azt is tapasztaljuk, hogy az Úr visszaad olyan helyeket és lehetőségeket, amiket eddig nélkülöznünk kellett. Jelen állás szerint sikerül majd kialakítani egy gyülekezeti missziói teret az alagsorban, és a kertet helyiségünket is sikerül visszaszerezni, így már az is a missziói, gyülekezeti céljainkat szolgálhatja. Közben a parókia is megújulhat, és 2021-ben a Magyar Falu Programnak köszönhetően a bábólnai közösségben is aktívan fejleszthetjük az eszközeinket és a közösségi alkalmainkat. Ha egy mondattal kellene kifejeznie, hogy mi újság, akkor ezt mondanám: Hála Istennek, a gyülekezet él, és végzi azt a szolgálatát, amire az Úr elhívta, hogy tegyen tanítvánnyá minden népet! Soli Deo Gloria!

Kiss Máté

ben. Ehhez nagy segítséget nyújtottak a nyári gyülekezeti gyerektáborok. Az idei évben is szeretettel várjuk a fiatalokat az „ottalvós” nyári táborunkba.

Leleki táplálkozás mellett felújítási munkálatok folynak a gyülekezet templomaiban és imaházaiban. Az uraiújfalui műemlék templomunkban nemrég megújulhattak a padok, most pedig a nyílászárók cseréjére van lehetőségünk. Ennek a megvalósítása állami pályázat segítségével történhet. A jákfai imaházunk bepucolása és a nyílászárók cseréje a gyülekezet saját anyagi forrásával és a helyi önkormányzat támogatásával valósulhatott meg. Folyamatban van a hegyfalui imaházunk és haranglábunk

felújítása is, aminek szintén állami pályázat biztosítja az anyagi hátteret. A zsédényi kis templomunk külső és belső felfrissítését, átfestését a közösség saját erőből tudta elvégezni. Zajlanak hát a munkálatok az épületeinken, hogy méltó helyek legyen az evangélium hirdetésére. Adja a mi Istenünk, hogy ezek az épületek igazi lelki otthont nyújtsanak a gyülekezetünk tagjainak, hogy a lélekszámban mutatkozó csökkenő tendencia megálljon. Imádságban hordozzuk gyülekezetünket, hogy egyre többen vágyódjanak meghallani Isten igéjét és közösségünk növekedjen.

Magyar Melinda

Mi újság

...Rábaszentandrás

Első hallásra, mikor valaki azt mondja számunkra, hogy kis gyülekezet, akkor egy kicsiny templom és pár idősebb néni jut eszünkbe. Ha jobban belegondolunk, akkor egy-két esküvő és keresztelezés és talán kicsit több temetés.

Pedig ez így önmagában nem helytálló. Igaz, létszámban nem vagyunk olyan sokan, de annál erősebbek és összetartóbbak. És ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a januártól megvalósuló eseményeink, kezdve az ökumenikus istentisztelettel, a Vakrandin keresztül egészen a farsangozós mocorgó istentiszteletig. Vagy akár a március 15-ére is gondolhatunk, amikor gyülekezeti házunk átalakult Pilvax kávéházzá. De eszembe jut a gyülekezeti kirándulás is, amikor Sopronba mentünk – egy csokigyár látogatással egybekötve. Őszszel a Balaton felvidéket jártuk meg a gyülekezeti tagokkal. Mikor pedig azt látom, hogy a naptár a covid és betegség ellenére tele van, akkor nagy hála van a szívemben, és amikor e sorokat írom, már lázasan készülünk a motoros istentiszteletre, amire körülbelül száz motorost várunk.

Mindeközben nagy meglepetés ért húsvét másnapján. Minden úgy kezdődött, mint egy szokásos húsvét hétfő. Kilenc órára tettem az isten-

tiszteletet, hogy legkisebb fiammal (két év után újra) el tudjunk menni locsolni. Reggeli közben feleségem megkérdezi tőlem, hogy izgulsz, drágám? Miért izgulsz, inkább fáradt vagyok, tegnap hajnali ötkor kezdtem, és délután háromra értem haza, és a mai napi készülést késő este fejeztem be. Miért is izgulsz? Inkább a fáradtság az, ami uralkodik rajtam, meg úgy sem szoktunk olyan sokan lenni, hiszen mindenki vagy megy locsolkodni, vagy éppen várja a locsolókat.

Az istentisztelet kezdése előtt arra lettem figyelmes, hogy lényegesen többen vannak a templomban, mint szoktak lenni ilyenkor: majd háromszor annyian. Az istentisztelet alatt is azon jártak gondolataim, hogy miért is lehetnek ilyen sokan. Talán azért, mert ma nincs úrvacsora, és hamarabb véget ér a templomi alkalom? Gyorsan hozzak úrvacsorai kellékeket, hogy legyen lehetőség úrvacsorázni? De hát akik itt vannak, azok tegnap is voltak a nagy ünnepünk első napján. Itt valami más dolog lehet a levegőben.

Az istentisztelet végén aztán felügyelő asszony felállt a helyéről, és szólt mindenkinek, hogy senki ne menjen haza, hanem mindenki fáradjon hátra a gyülekezeti házhoz, mert egy kis meglepetéssel készültek. Miután hátra mentem, nem kis meglepetés ért, a kertben egy körtefával köszöntö meg a gyülekezet és a vezetősége az eddigi tíz éves szolgálatomat. Nagyon meglepődtem, és mondanom sem kell, erre nem számítottam, de jólesett, hogy a gyülekezet ezzel az ötletes ajándékkal fejezze ki köszönetét. Ez a kedves gesztus számomra többet ért ezer kimondott szónál és köszönőmnél, és ezáltal érezhettem azt, szeretnek és megbecsülnek bennünket.

Kívánom, hogy az a fa is legyen olyan gyümölcsöző, mint amilyen gyümölcsöző a kapcsolat a lelkész és a gyülekezet között. Legyen ez egy szép és tökéletes szimbólum, jelkép!

Varga Tamás

...Pusztaszentlászlón?

„Támadj fel új életre már, Krisztus meglankadt népe!” – a napokban Evangélikus Énekeskönyvünk szép húsvéti énekétől zengtek a templomok szerte az országban. Két olyan feltámadás-ünnep van mögöttünk, amikor a templomajtóink zárva voltak. Most, amikor ismét együtt ünnepelhettünk, a pusztaszentlászlói templomban is éreztük, mennyire szívbe markolóan aktuálisak az ének sorai akkor, amikor kis közösségünk éppen csak lábadozik az elmúlt években átélt vírushelyzet után.

Pusztaszentlászlón 1804-ben szerve-

ződött az evangélikus közösség hivatalosan is önálló gyülekezeté, 1817-ben épült a temploma. A gyülekezet történetében – ahogyan az ország történelme is magával hozta – váltották egymást a nehézségekkel teli és a gyülekezet megerősödését hozó időszakok. Volt, hogy „élet-halál harcot vívó” gyülekezetként említette a korabeli sajtó, nem sokkal később a lélekszám növe-

kedése bátorságot adott az akkori híveknek, hogy lelkészlakást építsenek, harangot öntessenek. Ebbe a többszázéves gyülekezet-történetbe, a nehézségek és a megerősödés történelmi hullámvasútjába illeszkedik a 2020-as év is, ami a COVID19 megjelenésével több irányból is komoly kihívás elé állította a kicsiny lélekszámú, de mégis élni akaró gyülekezeti közösséget.

Egyrészt az idősek, akik a gyülekezet aktívabb részét alkották, a betegség, vagy a betegségtől való félelem miatt távol maradtak a közösségi élettől, s csak

...Szakonyban?

A Dunántúli Harangszó idei, júniusi számában olvasható tőlem egy rövid, egyháztörténeti áttekintés a nemeskéri evangélikus gyülekezet és templom gazdag történetéről. Ez a rövid kis iromány pedig inkább a jelenre fordítja figyelmünket és a reményteli jövőre.

A nemeskéri és szakonyi egyházközösségek 2019 óta társulásban vannak, s ennek a társulásnak a pontos neve Nemeskér-Szakonyi Társult Evangélikus Egyházközösség. Én 2020. augusztus 16-a óta látom el a társulásban a lelkészi szolgálatot. Megtiszteltetés számomra, hogy egy ilyen híres és nagy múltú társulásban szolgálhatok, hiszen akár a nemeskéri, akár a szakonyi részt nézzük, mindkettőnek megvan a sajátos egyháztörténeti, közelmúltbéli és jelenkori arculata.

Mivel nagyon szeretem az egyháztörténetet, ezért igen csak megörültem, amikor Szemerei püspök úr megmondta, hová helyez. Amikor pedig a szakonyi templom kapuján Luther 95 pontja alatt megpillantottam életem vezérigéjét, amely egyben a szentelési ígém is volt, duplán éreztem és érzem azóta is, hogy az Úr szerinti helyen vagyok. Ez az ige pedig a következő: „Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, aki Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11) Lelkesen vettem bele magamat a munkába, viszonylag hamar kiderült számomra, hogy Szakony és Nemeskér, bár közel vannak egymáshoz, mégis eltérő arculatú közösségek. Nekem komoly szívügyem, hogy a gyülekezeti élet meghatározza az egész hetet, ezért fontos céloim minél több olyan rendszeres és időszakos alkalom és program megszervezése, amelyek minél többeket hoznak közelebb a mi Urunkhoz, Jézus Krisztushoz és az Ő szent ígéjéhez. Ennek első

nagyon lassan, óvatosan érkeznek vissza. Másrészt azok a gyülekezeti tagok, akik a fiatalabb korosztályhoz tartoznak, akik épphogy elkezdtek aktívabb szerepet vállalni a gyülekezetben, a lezárások miatt elmaradoztak, az elmúlt két évben „elszoktak” a gyülekezet életében való részvételtől. A jelenlegi és az elkövetkezendő idő komoly feladata az idősek újbóli megszólítása, hívogatása vagy éppen otthonukban való lelkigondozása és a középkorosztály visszaintegrálása a gyülekezetbe családokat megszólító alkalmakkal, olyan közösségi feladatokkal, amelyeket sajátjuknak érezhetnek. Kis, falusi gyülekezetként régóta lassú, fogyó tendenciát mutatnak a számok a statisztikában. Évente egy-egy keresztelezővel számolhatunk, s jellemző, hogy a fiatal családok városokban telepednek le. Öröm az ürömben, hogy sokan közülük az elmúlt évtizedekben is és jelenleg is

Zalaegerszegre költöznek, s mivel már 1981 óta Zalaegerszegen lakó lelkész házaspárok gondozzák a két gyülekezetet, a megyeszékhelyre költözők is a gyülekezet látóterében maradnak. Ugyanakkor Pusztaszentlászló szépen fejlődő község, s vannak a városi élet után nyugalomra vágyó, beköltöző családok is a faluban, akik között reménység szerint lesznek olyanok, akik gyülekezetünkben találnak otthonra. Visszatalálni a régi kerékvágásba és átgondoltabban új utakat keresni – ez a jelen és a közeljövő, a vírushelyzet utáni lábadozás időszakának kihívása. Hála azért, hogy ebben a feladatban a lelkész Pusztaszentlászlón nincs magára hagyva. Ott van mellette egy aktív, tette kész kis csapat, akik a járvány ellenére is kitartóan részt vettek a gyülekezet körüli feladatokban, akik stabil résztvevői a bibliaóráknak, istentiszteleteknek, és

és azóta is töretlenül működő példája a szakonyi bibliaóra, amelyet még helyettesítő elődöm, Bakay Péter kezdett el. A lelkes csapatot aztán én vettem át 2020 augusztusában. Ők olyannyira lelkesek, hogy a bibliaóra egész évben, nyáron is töretlenül működik. A nemeskéri és szopori (újkeri) bibliaórák megtartását eddig a felújítási munkálatok gátolták, amelyek most véget értek, így a remek lehetőség előttünk áll. A 2021-es nyári, napközi hittantábor nagy sikernek örvendett, amelyet hagyományteremtő tábornak szántunk. Ez az esemény megmozgatta a társulás mindkét felét, a hittanosokat és családjaikat egyaránt. Figyelembe véve a tavalyi lelkesedést, idén még több gyermekre számíthatunk! Egy gyülekezet életében a keresztelezők különösen lelkesítőek, s nekünk Nemeskérben 2021-ben összesen 10 keresztelező adatott, amely jócskán felülmúlja a korábbi éves átlagot. A 2022-es börti programsorozat (orgonazenés áhítat, előadás, filmet) is komoly érdeklődésnek örvendett. A világjárvány a mi gyülekezeteinket sem hagyta érintetlenül, s annál nagyobb örömet jelentett az újbóli egymásra találás. Templomaink és egyházi ingatlanjaink szépen, sorban újulnak meg, s most rajtunk a sor, hogy Krisztus dicsőségére aktív élettel töltsük meg őket. Az eredményes lelkészi munkához elengedhetetlen a presbitérium támogatása. Nekem pedig kettő igen aktív és odaadó felügyelő jutott Horváth Ilona és Hajas Dezső személyében, mellettük pedig teljes mértékben élvezem a presbitériumok támogatását. Még hosszan lehetne írni az eddigi eredményekről és a reménnyel teli célkitűzésekről, de azt mindnyájan tudjuk és megtapasztaljuk, hogy mindez egyedül Jézus Krisztussal együtt megy! Salamon királylyal együtt mondhatjuk: „Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1) Azonban az Úr munkálkodik és szeretettel építi a házat, építi itt a földön szent országát! Legyen áldott az Ő neve, Aki kezeink munkáját maradandóvá teszi az Ő dicsőségére! **Gömbös Tamás**

akik most, az újraindítás idején az imádság mellett is sokféle feladatot vállalnak a közösségi élet szervezésében, a gyülekezeti alkalmak újragondolásában. Mindezen „külsőségek”, számok és statisztikák, emberi erőfeszítések mellett azonban a történelem hullámvasútjának nehézségekkel teli vagy megerősödést hozó idejében is a legfontosabb, hogy Krisztus legyen a középpontban a gyülekezetünk életében, s ha éppen csak maroknyian vagyunk is, legyen bennünk vágy, hogy továbbadjuk az evangélium jó híret másoknak is. Az „új életre támadás” – ahogyan húsvét ünnepén énekeljük – Isten Szentlelkének és a történelem Urának hatókörében van. Őt kérhetjük kitartó hittel, hogy bármiféle külső akadály, „meglankadás” ellenére is újítson meg minket, szívünket, közösségeinket, adjon új lendületet, lelki és közösségbeli feltámadást. **Zsugyel-Klenovics Katalin**

Mi újság

...a Bakonyalján

A feltámadás ünnepe után új reménységgel tekintünk a holnapra. Ha az idején húsvéti istentiszteletek látogatottságára gondolok, örömmel mondhatom, hogy véget ért egy nehéz korszak, amikor sokszor biztattuk és erősítettük egymást Isten igéjével: nem a félelem lelkét adta nekünk az Úr. A pandémia idején csak a modern eszközök lehetőségeivel s a helyi média segítségével közvetíthettük a reánk bízott üzenetet, persze a személyes találkozásokat maradéktalanul ez sem pótolhatta. A Covid járvány enyhülése után elkezdődött templomunk felújításának második üteme, ezért még újabb hónapokat várunk kellett a visszatérésre.

A pápai evangélikusság nagy reménységgel tekint a 2022. esztendőre. Pl. az ősszel tartandó népszámlálásra, amelyben hisszük, hogy sokan megvallják majd evangélikus elköteleződésüket. Fontos a múlt, a hagyomány, de ugyanolyan fontos a jelenünk és jövőnk egyaránt.

Ha egy találkozás alkalmával egy régi ismerős megkérdezi, hogy vagy, a kérdés hallatán van, aki könnyeivel küzd, mások örülnek, és az élet örömeit mesélik az ismerősnek. A keresztyén ember a szívében mindig élő reménységgel tekint előre. Látja maga előtt azokat az eseményeket, ahol majd lehet egymással beszélgetni, Isten igéjét hallgatni, a találkozás pillanatait megélni és a közösség áldásaiban részesülni.

A kényszerszünet után az idején esztendőben így indultak el az ötéves kórusunk próbái is hétről hétre. Az Asszonykör is összeállította a tavaszi programokat, köztük pl. tavaszi kirándulásra is készülnek. A bőjti időszakban két év kihagyás után újra kinyitotta kapuit a Gyurátz Ferenc Gondolkodó Kör, amely immár 22 éve működik gyülekezetünkben. Nagy örömünkre ezekben a hetekben a Férfikör is kezdi szárnyait bontogatni. És tizenkét fiatallal készülünk a konfirmáció ünnepére, az első úrvacsoravételre.

Az újrakezdésből fakadó felüdülés mellett a háborús helyzet bennünket is aggaszt és elszomorít. Városunkban is találkozhatunk olyan ukrán állampolgárokkal, akik itt dolgoznak, s kárpátjai magyar testvéreinkkel, akik menedéket találtak nálunk, a Bakonyalján. Az esetekre tekintő szolidaritásunkat imádságainkban és adományok formájában is kifejeztük.

A gyülekezeti élet pezsgésében lelkesítő erőt ad az Útmutatóban is olvasható ige: „Láss munkához, az Úr legyen veled!” (1Krn 22, 16). Reménységgel tekintünk hát előre! Sok alkalom, ötlet, találkozási lehetőség, felújítási terv áll előttünk. A tavalyi és az idején évi támogatások eredményeként még az idén megújul a 236 éves templomunkon a födém és a templomhajó mennyezete. Sokunk szívében ott a hála, hogy a felújítással nemcsak a balesetveszélyt hártjuk el, hanem szeretett templomunk új és szebb esztétikai megjelenése is az Istent dicséri majd.

A közeljövő tervei közt szerepel, hogy méltóképpen emlékezzünk meg Petőfi Sándorról is, aki Pápa városában lett Petrovics Sándorból Petőfi Sándor. Kiváló költőnk a pápai evangélikus templom utcájának egyik ma is álló házában töltött néhány évet, s legendásnak tekinthető versét, a Borozót is itt írta meg 1842-ben.

Az Istennel való találkozás sok-sok lehetősége áll előttünk, remélve, hogy újra visszaáll a „régii” élet, és Urunk áldása kíséri közösségeinket!

Polgárdi Sándor

...egy Marcalmenti gyülekezetben

A Mórchida-Árpási Evangélikus Egyházközség apraja és nagyja nagy kihívásként élte meg a világjárványt. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a jelenléti alkalmainkat nem tarthatjuk meg, szomorúság és tanácstalanság fogott el bennünket. Elképzelhetetlen volt számunkra, hogy a sze-

gényes technikai lehetőségek mellett az interneten keresztül közvetítsük testvéreink számára istentiszteleteinket. Éreztük Isten hívását, hogy ezekben a lelkileg meggyötört időkben el kell juttatnunk Isten igéjének vigasztaló, bátorító üzenetét. A lelkescsalád állványra szerelt

mobiltelefonok segítségével megkezdte az istentiszteletek közvetítését a legnépszerűbb közösségi oldalon. A nézők és hallgatók lélekszáma hétről hétre növekedett, és megdöbbenve tapasztaltuk, hogy Isten ezt a válságos helyzetet is fel tudja használni arra, hogy megtérésre hívjon, és

hitünket mélyítse. Az online hittanórák és konfirmációs felkészítő mellett egy vallási-kulturális internetes műsorral is jelentkeztünk „Lélekdobbanás” címmel, amelyben ismert és népszerű művészek vallottak élet és halál nagy kérdéseiről és Istenhez fűződő kapcsolatuk-

...Takácsiban

„Áldjad, én lelkem, a dicsőség örök Királyát! Őnéki mennyei karokkal együtt zengj hálát! Zúgó harang, ének és orgonahang, mind az ő szent nevét áldják!” Ezt énekelte nemrégiben a takácsi evangélikus gyülekezet az orgonaaavató alkalmán.

Régi álma vált valóra a takácsi evangélikus gyülekezetnek, hiszen megújult az Országh Sándor által 1898-ban épített orgonája. Megromlott állapota miatt sajnos több évtizeden keresztül használaton kívül volt a hangszer, a kántor harmóniumon kísérte a gyülekezet énekét. Am különböző pályázatok lehetőségeivel és önerő hozzáadásával teljes egészében megújulhatott a hangszer.

Bevallom, kicsit félve készültem az alkalomra, hiszen a mögöttünk lévő két évben ilyen nagy, komoly előkészületeket igénylő ünnep nem volt a gyülekezetünkben. Kíváncsian néztem az emberek arcát, amikor meghallották, hogy mire készülünk.

Az aggodalmam hamar elszállt, hiszen a gyülekezet tagjai egy emberként fogtak hozzá az előkészítésnek. Jó volt újra megélni, hogy mindenki vállalt valami olyat a szervezésben, ami hozzá leginkább közel áll: volt, aki a meghívók terjesztésében, mások a takarításban, a templomkert rendezésben, megint mások az oltárdíszítésben vagy épp a szeretetvendégség előkészületeiben munkálkodtak. Leírhatatlan öröm volt ezt az odaszánást újra megélni a közösségben.

Végül úgy alakult, hogy én, e sorok írója az ünnep előtti napokban egy műtéten estem át, így nem tudtam részt venni az alkalmon. Férjem szolgált az istentiszteleten. Abban a templomban, ahova születése óta sok-sok emlék, esemény köti. Az elmondások, fényképek, felvételek alapján az ünnep felemelő volt. Újra megtelt a templom

alsó szintje. Boldogan, zengve áldotta a gyülekezet a dicsőség örök Királyát!

A lelkesedés az ünnepet követően sem hagyott alább, hiszen készülünk a mennybemeneteli ökumenikus istentiszteletre, jubiláns konfirmandusok ünnepére és a közös gyülekezeti ebédre is pünkösdi ünnepén, és közben az építkezési munkálatok is elkezdődtek a napokban. Reménység szerint még az idén kívül-belül megújul a gyülekezeti házunk, és befejeződik az udvaron egy új közösségi hely építése is, hiszen bizonyos alkalmakkor már kinőttük a most használatban lévő termet.

Ha megkérdeznék valaki tőlem, hogy mi újság van nálatok, akkor leginkább ilyen örömteli dolgokról tudnék mesélni. Végtelen hálával tölt ez el, hiszen a járványveszély sokunk életében fájdalmat hagyott, némelyek szeme ma is könnybe lábad, ha visszagondolnak erre az időre, de a gyülekezet elöretéknél. Vannak terveink, újabb célokat állítottunk fel, bízva a mindenható Isten megtartó és mind-ezekhez erőt adó kegyelmében.

Polgárdi-Németh Katalin

ról. Éppen egy esztendeje a járvány csillapodtával végre megnyithattuk a templomkaput és megtarthattuk a félbemaradt programsorozatunkat is amelyet a Magyar Falu Program keretein belül és támogatásával elkezdtünk. Örömmel vettek részt gyülekezeti tagjaink a hosszú bezártság után az így szervezett előadásokon, gyermekprogramokon, kulturális eseményeken. Híveinkkel megállapítottuk, hogy bár

az éteren keresztül sokszor kényelmesebb az istentiszteleten vagy a gyülekezeti alkalmakon részt venni, de a személyes jelenlét mégis olyan lelki többletet nyújt, amely semmivel sem pótolható. Időközben elkészült a Luther Márton közösségi házunk felújítása, amelynek falain belül a nyáron gyermektábor tartottunk, ősztől pedig újra beindultak az énekkari próbák és a Bibliaórák. Isten

vezetésével 9 fővel létrehoztunk egy lelkes asszonyokból álló karitatív egyletet és adventben 24 ajándécsomagot juttattunk el rászorulóknak részére, húsvét előtt pedig a háborús menekülteknek indítottunk segély akciót. Az idején nagy héten pedig az Evangélikus Hittudományi Egyetem hallgatói zenés passiójátékkal szolgáltak közöttünk és csillogó szemeikben, a feltámadás hitét látva biztosak voltunk abban, hogy

egyházunknak van jövője. Természetesen az előttünk álló időszak is mozgalmasnak ígérkezik, hiszen konfirmációra készülünk, missziós napot szervezünk, kulturális programokat tervezünk, persze nemcsak gyülekezetünk számára, hanem személyes meghívókkal, ökumenikus szívvel hívogatjuk a környező települések népét is.

Bakay Beatrix

„Éltem minden dolgában”

Evangélikus énekeskönyvünk 344-es énekének első sorát választottam írásom címének, mivel ezen ének meghatározó életem során. Celldömölkön születtem, és jelenleg is ott élek, dolgozom. Érettségi után egy évet tölthettem a németországi Braunschweig városában, a Szent Pál Evangélikus Gyülekezetnél gyakornokként, ahol aktívan részt vállalhattam a gyülekezeti munkában. Tagja voltam a Celldömölki Evangélikus Ifjúsági Körnek, akikkel nyolc éven keresztül a nagyhéten előadtuk Jézus Krisztus szenvedéstörténetét az ország számos gyülekezetében. Az adventi időszakban felkerestük gyülekezetünk öt filiáját, ahol zenés, verses műsorral és igeszolgálattal járultunk hozzá a karácsonyi ünnepek méltó megéléséhez. Az egykori mesteri evangélikus iskola épületében nyári táborokat szerveztünk a hittanos gyermekeknek, amivel hagyományt teremtettünk, hisz azóta állandó helyszíne az eseménynek az itt kialakított táborhely.

Két évtizede tanítok kémiát és német nyelvet. Ezen hivatásomat Kemenesmihályfán kezdtem, majd Alsóságon, illetve a Celldömölki Műszaki Szakközépiskolában és Szakiskolában folytattam, jelenleg a Celldömölki Berzsenyi Dániel Gimnáziumban tanítok.

Tíz évig a celldömölki gyülekezet gondnoka voltam, jelenleg presbiterként segítem a gyülekezeti életet. A reformáció 500. évfordulójára készülve buszos kirándulást szerveztünk a celldömölki gyülekezet vezetőségével 2015 húsvétján, amin ötven fővel vettünk részt. Felkerestük többek között a Herrnhuti Közösséget – évszázadok óta itt állítják össze a bibliaolvasó Útmutatót. Szállásunk Wittenbergben volt, megtekintettük a reformáció idején fontos szerepet játszó helyszíneket.

Több szállal kötődöm a bobai gyülekezethez is, hisz felmenőim a nemeskocsi temetőben nyugosznak, édesanyám és keresztszüleim pedig a falu templomában részesülhettek a keresztség szentségében, és itt kötöttek házasságot. Gyermekkoromban nagyszüleimmel rendszeresen vettem rész az istentiszteleti alkalmakon Nemeskocsban.

Jelenleg az Evangélikus Hittudományi Egyetem másoddiplomás lelkész szakos hallgatója vagyok. Gyakorlati helyként a Bobai Evangélikus Egyházközséget választottam, és mentoromként Rostáné Piri Magda esperes asszonyt. Ismeretségünk nem újkeletű, hisz családomban számos kazuális és lelkigondozói szolgálatot végeztem, és nem utolsósorban teológiai tanulmányaim előtt tőle is kaptam biztatást a stúdium megkezdéséhez.

Nagy örömmel kezdtem meg a gyakorlatomat a gyülekezetben. Részt vettem már presbiteri ülésen, liturgiai szolgálatot végezhettem az anyagyülekezetben és a filiákban, illetve az iskolai hitoktatásba is bepillantást nyerhettem Németh Kitti iskolalelkész pásztorolásával.

A járványhelyzet megnehezítette a gyülekezetben folyó sokrétű munkával történő ismerkedést, de a járványhullám enyhülésével sikerült bekapcsolódnai a gyülekezeti közösségbe. Lassan letelik a két éves gyakorlati idő. Szeretettel gondolok vissza a nyári táborokra, a hittanversenyre, a húsvét hajnali istentiszteletre, illetve a számtalan gyülekezeti együttlétre, melyek nemcsak szakmai ismereteimet, hanem hitbeli növekedésemet is elősegítették.

„Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat és hallgatóidat is.” (1Tim. 4,16)

Szomju Tamás

Hagyd az Úrra utadat!

Gimnazista korom végéig nem igazán foglalkoztatt az Isten útja... Egyszer, amikor egy templomban verset mondtam, anyu viccesen megjegyezte, hogy a végén még pap leszel, fiam, de csak nevéttünk, hogy meg sem vagyok keresztelve... Aztán testvérem megtért, és próbált beszélni nekem az Úrról, mennyországról, pokláról, de csak legyintettem, hogy hagyjon engem békén ezekkel... Később mondta el, hogy egyszer, amikor hallott egy spirituálét, mely arról szólt, hogy szeretném látni a fiútestvéremet a mennyben, akkor sírva imádkozott, hogy olyan jó lenne, ha megtérne az öcsém, de ez olyan lehetetlennek tűnik. Isten közben készítette az útját hozzám. Megismertem hívő fiatalokat a gimnáziumban, akik beszéltek Jézusról, és kaptam egy könyvet is Jézus a mi sorsunk címmel, mely Wilhelm Busch német ifjúsági lelkész nagyon közvetlen hangon megírt igehirdetéseit tartalmazza. Sokszor megdöbbentem, hogy mik vannak benne, és azt megértettem, hogy ha ez igaz, akkor bajban vagyok, mert nem tértem meg.

Aztán elhívtak egy EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért) ifjúsági hétvégére. Ott az énekek, a közösség, az igehirdetések egy egészen új világot tártak ki előttem. Sok kérdésem volt, melyekre racionális magyarázatokat kerestem. Végül Isten egy bizonyoságát után egy éneken keresztül talált szívem, mely arról szól, hogy „amik nyereség voltak nekem, Krisztusért kárnak ítélem”, de „élmi Benned Jézus olyan jó...”. Ekkor a magam teljesnek hitt, de igazából üres életével könnyekre fakadtam. Félrevonultam, és kértem az Urat, hogy vegyen el mindent, ami elválaszt Tőle, és jöjjön az életembe...

Onnantól kezdve kerestem az Ő útját. Megmutatta nekem, hogy a monori evangélikus gyülekezetbe csatlakozzam, és szomjat ébresztett bennem az ige felé. Buzgón jártam istentiszteletekre, ifikre, csendesnapokra, hétvégékre, és elkezdtem az EKE Bibliaiskolát is. Már nem emlékszem pontosan, hogyan, de jött a teológia gondolata. Akkor már elkezdtem az EL-TÉ-n a fizikus szakot. Amikor ezen gondolkodtam, és vártam az Úrtól az útmutatást, egy ifjúsági hitméllyítő héten ezt az ígét kaptam: „Hagyd az Úrra utadat, bízzál Benne, mert Ő munkálkodik.” (Zsolt 37,5) Ez először bosszantott, hogy konkrét választ kértem, és ezt kapom, de aztán lépten-nyomon ez az ige került elé, olyan magyarázatokkal, hogy ha Isten valamire indít, akkor merjünk lépni. Akkor is, ha lehetetlennek tűnik, mert Ő azt véghezviszi. Így kezdtem el a teológiát is párhuzamosan, és megtapasztaltam, hogy Isten vezetett, elegyengette az utat, és el tudtam végezni mindkét szakot időben, mely kivitelezhetetlennek tűnt elsőre... Azóta is igyekszem Rá hagyni utamat!

Malik Péter Károly

Isten útja az életemben

Isten először is megkeresett és megtalált. Még gyereként, de máig megmaradó pillanatként éltem át. Imádkozni, ahogy tudok, úgy mondani, ahogy tudom, és kimondani azt, amit annyira szégyenlek, felszabadító érzés. Minden ezzel kezdődött részemről, hogy elkezdtem beszélgetni Jézussal. Az Ő részéről már minden lényeges lezajlott addigra. Nagypéntek este írom e sorokat. Közel kétezer éve ilyenkor Jézus már halott volt. Porszem, semmi, jelentéktelen életemért adta magát, tudva, hogy szükségem lesz kegyelmére, szeretetére. Mert, hogy annyi mindent elrontok, rossz döntéseket hozok. Adta magát, hogy kétezer évvel később velem beszélgessem, kifejezve ezzel, hogy szeret, értékesnek tart és akármit hozzon a földi élet, vele leszek örökké.

Jézus maga az út, az igazság és az élet. Az evangéliumi beszámolókból ott van, hogy ez az út milyen és hova vezet. A pályaválasztás éveiben értettem meg, hogy ezen az úton járni csak csapatban lehet, és úgy, hogy mindenki a maga kegyelmi ajándéka szerint képviseli az igazságot, tehát szolgál. Ez nem azt jelenti, hogy fizikailag soha nincs egyedül az ember, hanem azt, hogy lelkileg. A többi Jézust szerető ember lelkileg alkot egy nagy családot. Ezek az emberek mindig megtalálják a másikat, felekezeti határok nélkül.

Az első Korinthusi levél 12. fejezetét olvasva tettem fel a kérdést Jézusnak. Nekem mi az a lelki képességem, ami-

vel az igazságot képviselhetem? Nem kellett sokat várnom a válasza. Egyszeriben meg tudtam fogalmazni, hogy mi történt velem, ki nekem Jézus, és mit tett értem. Erről eddig alig beszéltem, csak hittem magamban, olvastam a Bibliát magamban, hallgattam a templomban magamban. Amikor pedig elkezdtem beszélni, a Lélek tüze járt át. Az én kegyelmi ajándékom az evangelizáció. Mit jelent ez? Bátorítani az embereket, hogy megtegyék az első lépést, hogy meg merjék, vagy meg tudják szólítani Jézust. A völgyből elindulni fölfelé, az első sor téglát lebontani, mely elválaszt az igazi élettől.

Az evangelizáció jelentős része igehirdetés útján történik, ezért jelentkeztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre. A tanulmányok és a későbbi nyolc év szolgálat nehéz kérdéseket vetett fel bennem. Ha komolyan veszem a lelkési feladatort, akkor a lelkésznek legalább hat-hét kegyelmi ajándékkal kell rendelkeznie. A valóságban ilyen nincs. Azt tapasztaltam, hogy vagy feladom azt a területet, amihez kegyelmi ajándékot kaptam, azért, hogy a többi elvart területet is valamilyen szinten betöltssem, vagy elhanyagolom a többi feladatort, de akkor már nem vagyok a szó szoros értelmében lelkésze egy gyülekezetnek. Én ezt úgy oldottam föl, hogy kiléptem a lelkési szolgálatból, hogy az evangelizáció szolgálatában betölthessem az elhívásom. Ezt most egy bencés középiskolában teszem, amíg Isten Lelke tovább nem visz.

Kósa Gergely

Isten útja – tanulás élethosszig

Milyen Isten útja, és milyen járni rajta? Ennek végiggondolásában három személyes tapasztalatom emelem ki.

Az első tapasztalat egy nagyon intenzíven megélt útkeresés közben született meg. Döntéshelyzetbe kerültem: szögre akasztom-e frissen megszerzett tanári diplomámat, elhagyom-e szeretett városomat, baráti közösségemet, és püspöki kiküldésben elmegyek egy teljesen ismeretlen városka lelkész nélküli, leépülő evangélikus gyülekezetébe Luther-kabát nélküli gyülekezeti munkatársnak lelkési teendőket végezni? Nagyon akartam tudni, merre vezet Isten. Hónapokon keresztül figyeltem magamat, motivációimat, olvastam az ígét, beszélgettem másokkal, albéletli szobám két szemközti falán gyűjtve a pro és kontra érveket. Végül Pál apostolnak az efezusi vénektől való könnyes búcsúmondata (ApCsel 20,22-24) juttatott végső elhatározásra, és meggyőző-

désem szerint Isten láttatta meg velem, merre kell mennem.

A másik eseményben nem én voltam az, aki eldönti, merre tovább. Isten zárt be előttem kaput, és ezt el kellett fogadnom Tőle. A szolgálati évek során egyre inkább láttam szükségét mind gyakorlati, mind belső elhivatásbeli okokból, hogy a Hittudományi Egyetemet elvégezve lelkész lehessenek. Tizenöt éve azonban ez nappali tagozaton lett volna csak lehetséges. Szolgálatom befejezése után néhány évvel indította el egyházunk a „késői elhívásban” részesültek számára a korábban vágyott levelező lelkészképzési formát. Nem lettem, nem lehettem lelkész. Valóban magasabbak Isten útjai az én gondolataimnál... (Ézs 55,8-9)

A harmadik egy olyan váratlan kanyar volt, amely mindent fölülírt: korábbi szolgálatot, szolgálati helyet. Autizmussal élő középső gyermekünk iskolavá-

lasztása miatt kellett költöznünk új városba, és ezzel otthagyni mindazt, ami egész életünket kitöltötte. Isten a szülői felelősségtudatot felhasználva vezetett arra, hogy új helyen újraépítsük családi életünket. Nehéz volt kimondani: életünk ez a szakasza végképp lezárult.

Az imént végigpergetett évek során az kristályosodott ki bennem, hogy Isten útján járni nem olyan, mint amikor egy jelzett erdei ösvényről letérve addig nincs tovább, amíg vissza nem térünk a kritikus pontig. Járnai Isten útján több, mint meghozni a helyes döntést. Még annál is, hogy elfogadjam a külső körülményeket mint útlezárásokat. Isten útján járni sokkal inkább kapcsolat Vele. Az a bizalom, hogy vakságom, sokszor önző emberi vágyaim ellenére még a tévedéseimben is hűségesen mellettem marad, irgalmasan támogat. És utólag – olykor – meg is érthetünk valamennyit vezetése bölcsességéből. **Bőjtös Attila**

„ECCLESIA PLANTANDA”

5 ÉVE INDULT EGYHÁZUNKBAN A GYÜLEKEZET-PLÁNTÁLÁSI PROGRAM

A Zsinat 2016. november 18-án Aszódon tartott ülése igen jelentős stratégiai döntést hozott, amelyben „felkéri az egyházkerületeket, hogy a szükséges helyzettünet nyomán határozzanak meg egyházkerületenként legalább egy-egy, legfeljebb három-három olyan térséget, ahol 2017. év második felében új gyülekezetek alapítását indítja el az egyház.”

A fontos döntést az a nyilvánvaló tény motiválta, hogy különböző okokból (népességfogyás, elvándorlás) akadnak olyan gyülekezeteink, amelyek fogyása, leépülése emberileg nézve visszafordíthatatlannak tűnik. De ugyanakkor amint egy erdőben a kiszáradó fák helyett lehet és kell is újakat telepíteni, az egyházban is komoly lehetőség és felelősség az új gyülekezetek plántálása. Mindezt Henry Mühlberg, német evangélikus lelkész már a 18. században tömören megfogalmazta: „Ecclesia plantanda – Az egyház plántálandó”!

A plántálás kifejezés találoan tükrözi a biblikus képet, amely szerint az egyház, a gyülekezet lényegét tekintve sokkal több, mint szervezet. Sokkal inkább élő organizmus, ami az Igéből, az isteni Magból csirázik, szökken szárba, növekszik, hogy gyümölcsöt teremjen Isten és az emberek örömére.

Köztudott, hogy a legjobb határozat is csak annyit ér, amennyi megvalósul belőle. A Zsinat külön munkabizottságot hívott életre, hogy nyomon kövesse a beindult plántálási programokat, és ezek állásáról évente tájékoztassa a Zsinatot, melynek feladata a munkához szükséges anyagi források biztosítása egyházunk költségvetési törvényében.

Természetesen ennek a missziói munkaágnak az eredményessége sem csupán finanszírozási kérdés. Hiába teremti elő az egyház a szükséges pénzt, ha nincs erre a szolgálatra megfelelően felkészített, elhívott, elkötelezett lelkész. Erre tekintettel fogalmazódott meg a 16/2016. számú határozat utolsó mondata: a Zsinat „felkéri az Evangélikus Hittudományi Egyetemet, hogy e feladatot ellátó lelkészek képzése érdekében a szükséges intézkedéseket tegye meg.”

Ennek nyomán kerül rendszeresen meghirdetésre egyetemünkön egy féléves speciális kurzus, amely bevezetést

ad a missziológiába, valamint a gyülekezetplántálás teológiai szemléletébe és gyakorlati kérdéseibe. A képzés része az úgynevezett „terepgyakorlat” is. Ezek során a hallgatók személyesen ismerkedhetnek meg a plántáló lelkészekkel, munkájuk eredményeivel éppúgy, mint elakadásaikkal. A sok új kihívást tartogató missziói munkaág iránti növekvő érdeklődést mutatja, hogy az elmúlt években az EHE végzős hallgatói közül többen is a gyülekezetplántálást választották diplomadolgozatuk témájaként.

Most pedig jó gazdaként tartunk határszemlét egyházunk mezején. Milyenek a természetvilágok öt év múltán? Zöldül, sárgállik már a vetés, vagy netán aszály vagy egyéb kártevők fenyegetik?

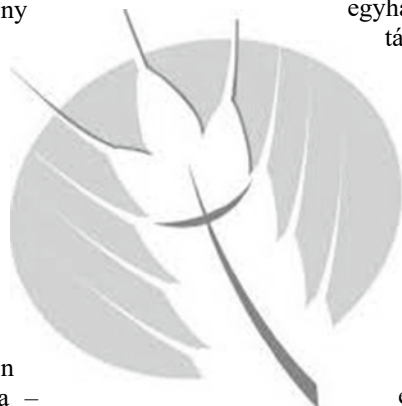
„Természetesen” a Dunántúlon kezdjük, ahol egy ifjú lelkész, Koch Szilvia végez évek óta hűséges, odaadó szolgálatot a Szigetközi Misszióban, melynek központja a Győrújfalui Egyházközség. A missziói munka kiindulópontja itt is, mint sokfelé, az iskolai hitoktatás, amelyen keresztül el lehet jutni a családokhoz, hiszen ez a közösség, a gyülekezetépítés egyik alappillére.

Ugyanakkor a gyülekezetplántálás nem egyszemélyes „vállalkozás”. Itt is elengedhetetlen a csapatépítés, a munkatársképzés, amelyben egyházunk igyekszik segítséget nyújtani különféle képzési lehetőségek felkínálásával Révfülöptől Piliscsabán keresztül egészen az Üllői útig. Az itt ősszel induló szakirányú gyülekezetimunkatárs-képzésről részletes információ ezen a linken található: gyulmts.lutheran.hu

Az északi területben Budakalászon, Pomázon, Kistarcsán, délen pedig Káposztásmegyeren, Pestszentimrén és Soroksáron indult be a plántálás. A kép meglehetősen vegyes. Van, ahol többéves próbálkozás után fel kellett függeszteni a munkát, de hála Istennek, olyan is akad, ahol már mutatkoznak a gyümölcsök. Például Pestszentimrén templom épült, és a gyülekezet is önállósulóban van...

A gyülekezetplántálást nem lehet sürgetni. Mint minden plántáló munka, ez is sok türelmet, odafigyelést, imádságot igényel. Nincsenek gyors, látványos sikerek. Akárcsak a születendő gyermeket, az új gyülekezetet is ki kell hordani, meg kell szülni, fel kell nevelni. A legfontosabb „alapszabályt” pedig már kétezer éve leírta Pál apostol: „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.” (1Kor 3, 6)

Gáncs Péter

Szigetközi csalogató

Bibliaórák, óvodai foglalkozások, iskolai hitoktatás, családi istentisztelet – számtalan új forma a Győrújfalui Evangélikus Egyházközség és Szigetközi Misszióban, ahol Koch Szilvia lelkész négy éve szolgál.

Koch Szilvia Szekszárdon született, Siófokon konfirmált, ott érettségizett, 2007-ben az Evangélikus Hittudományi Egyetem kántorképzésére jelentkezett. Sokáig gondolkodott rajta, hogy zenész lesz - hat évig zongorázott, négy évig orgonált, kántorképzésben tanult, a siófoki zeneiskolában Teleki Miklós orgonaművész nagy hatást tett rá –, de érdekelte őt a teológia és a pszichológia is. Úgy döntött, hogy elkezd a teológus-lelkész szakot is, a második évtől párhuzamosan végezte mindkettőt. Diplomadolgozatát gyakorlati teológiából írta; a Pécsi Tudományegyetemen elvégzett egy posztgraduális képzést, a siketek infokommunikációs akadálymentesítésével foglalkozott. Arról írt dolgozatában, miként lehet ezt az istentisztelet keretein belül megvalósítani, úgy, hogy az a siketek és nagyothallók számára is élmény lehessen. A képzéshez kapcsolódóan jelnyelvet is tanult.

A teológia hatodik évét Sopronban végezte, 2016-ban ott szentelte őt lelkésszé Szemerei János püspök. Két évig Nagykanizsán volt beosztott lelkész, 2018-ban tette le a parókusi vizsgát, a Győrújfalui Evangélikus Egyházközség és Szigetközi Misszió lelkésze lett.

A gyülekezet hosszú történelmi múltra tekint vissza, de leánygyülekezetként mindig a győri gyülekezethez tartozott, a győri lelkészek látogatták. A gyülekezet nagy álma volt, hogy önállóvá válhasson, helyben lakó lelkésze legyen. Az önállósodással egy időben a gyülekezethez rendelték a környező településeket, Alsó-Szigetköz részeit: Győrzámolyt, Győrladamezt, Dunaszegyet, Dunaszentpált. A főként katolikus Szigetközben nagy kihívás gyülekezetplántálásba kezdeni. Győr és környéke intenzíven fejlődő régió, nagyon nő a lakosok száma, az evangélikusok fel-

kutatása jelentős feladat. A gyülekezetnek ma 210-215 fizető tagja van.

– A hagyományos gyülekezeti életbe olyan új elemeket, újításokat kell hozni, amivel a fiatalokat, a környékbelieket, a beköltözőket is meg tudjuk szólítani – mondta Koch Szilvia. – Időt szántunk arra, hogy a győrújfalui gyülekezeti magot megerősítsük, utána terjeszkedtünk tovább a környező településekre. Korábban itt a böjti, adventi időszakban hétközi szolgálatokat láttak el a lelkészek, vasárnapi és ünnepnapon istentiszteletek voltak, én olyan új alkalmakat vezettem be, mint például a hétközi bibliaóra, gyerekeknek, fiataloknak a családi istentisztelet, CSALI rövidítés. Ezek nagyon népszerűek, harminc, negyvenen vesznek részt, többen, mint a hagyományos főistentiszteleten.

A lelkész elmesélte, hogy adventi, böjti programokat szervezett, az adventi gyertyagyújtást ökumenikus keretek között, az ökumenikus imahét is elindult. Az első évben Győrújfaluban, majd Győrladamezen és Győrzámolyon kezdődött az iskolai hitoktatás. Az új lehetőségeken keresztül elérték a családokat, hívták őket a családi istentiszteletekre. Meghirdették a gyülekezet Fénysugár gyerektáborát, a konfirmandus közösségnek a környező településekről járó fiatalok is tagjai. Az iskolai hitoktatásban harmincegy gyerek vesz részt, de a lelkész a győrújfalui óvodában is tart foglalkozást, Bibliai kalandozások címmel, középső- és nagycsoportosok számára, ökumenikus szemléletben. A tizenhét kisgyermek között vannak evangélikusok, más felekezethez tartozók, és olyanok is, akik nincsenek megkeresztelve. Igazi missziós terep itt kezdeni, felvenni a kapcsolatot a kisgyerkekkel, előkészíteni az iskolai hitoktatást. A gyerekek nyitottak és érdeklődők egyházunk irányába, mondta. Őket is bevonták a családi istentiszteletekbe, ahol sok énekekkel, játékos formában dolgozzák fel a biblikus történeteket. Most, húsvétvasárnap volt az első alkalom, hogy a CSALI-t összevonták a hagyományos

istentisztelettel, interaktívá téve azt, pozitív fogadtatással. A lelkész filmklubot, komolyzenei koncertet, előadásokat szervezett, vendégük volt például Teleki Miklós orgonaművész, Kovács Kolos operaénekes. Koch Szilvia nem a mennyiség, hanem a minőség híve. A jövőben elsősorban a közösségépítésre, a gyülekezetépítésre koncentrálna, a lelki tartalmú programok a legfontosabbak.

A pandémia Győrújfaluban is megnehezítette a munkát. A járvány idején ott is új eszközökhöz kellett nyúlni, videókat készítettek, amiket a YouTube-on tettek közzé, a családi istentiszteletek kedvenc énekeit is videón rögzítették, a presbiterek az idős gyülekezeti tagoknak a nyomtatott verziót postázták. A lelkész a pandémia alatt letette a felsőfokú angol nyelvvizsgát, kezdett komolyabban foglalkozni a klasszikusgitár-tanulással. A gyülekezeti munka mellett szívesen tanul, ismerkedik új emberekkel.

Arra a kérdésre, vannak-e segítők, azt válaszolta, többen is, az ifjúsági programokban, a tábor szervezésében, a családi istentiszteletek előkészítésében, az ünnepi gyerekprogramok lebonyolításában segítenek a gyülekezeti tagok. Minél többféle alkalom lesz a gyülekezetben, annál fontosabb, hogy egy munkatársi közösség épüljön. Attól működik jól egy közösség, ha mindenki a saját ajándékaihoz mérten tud szolgálni.

Balla Emőke

Szabó Magda titkai

titkát, létét, élete értelmét megfejteni, mint az *Ezüstgolyóban*.

Az is egyfajta titok-probléma, ha egy közösségnek, egy tradíciónak van titka. A társadalmi elithez és a fővárosi életközeghez szokott fiatal lány, az *Abigél* főhőse idegennek, érthetetlennek, ugyanakkor tiszteletre méltónak látja azt a fekete-fehér, puritán világot, amibe Árkodon csöppen, amikor édesapja valamilyen titokzatos okból oda menekíti. Titkot őrző ember azokhoz tud fordulni bajában, akik birtokában vannak valami ősi titoknak. Ilyen értelemben Árkod és a Matula titka a védelmező erőt, a rendületlenséget jelenti. Az igazgató erőszaknak és fenyegetésnek sem enged, amikor a lányt onnan ki akarják ragadni. „Az én látható főhatóságom az árkodi püspök meg a vallás- és közoktatásügyi miniszter, a láthatatlan meg, aki ígéreteimet számon tartja, a megváltó Krisztus. (...) Am velem csak az történhetik meg a jövőben is, amit Isten elrendel.” A lány megérti, hogy a korlátok védenek. És ez nem csak akkor van így, amikor háború és politikai üldöztetés zajlik. Rádöbben arra is, hogy amikor emberi gyengeséggel, rejtőzködéssel vagy szigorú merevséggel, dogmatizmussal találkozik, annak mélyebb okai és fel nem fedhető céljai lehetnek. Épp azok mentik meg életét, akiket legkevésbé volt képes megkedvelni.

A tanintézet jelmondata a Róm. 9,13, vagyis: „... amint meg van írva: „Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.” Ez is egy titok. Titok a hatalmas, a szuverén, a szabad akaratú Isten szándéka és döntése. Ahogy a másik híres diákregegyben a város főterén, Ottlik Géza *Iskola a határon* c. művében, úgy

a Matulában is felirat hirdeti: „Non est currentis”, tehát „Nem azé, aki fut...” (Róm. 10,16) Ezek a jelmondatok a két regény elbeszélői számára az élet titkává válnak. Paradox módon éppen az által értik meg – felnőtte válva – az életet, hogy rájönnek a titkok megfejthetlenségére, a szembenézés, az igazság megtalálásának nagyszerűségére, a kapcsolatok örökkévalóságára.

Az *Ezüstgolyót* tehát hiába fejtik fel erőszakkal, kíváncsian vagy haszonelvűen, a be nem avatott nem tudja titkát megfejteni. Lélek nélkül, beavatás nélkül erőszak, tapintatlanság, bűnbeesés a betörés a tiltott szférába. Az *ajtó* elbeszélője részben beavatott volt, ismerte a főhős titkait, de árulása révén elvesztette annak bizalmát. A jószándék kevés. A mai embernek meg kellene érteni, hogy a szeretet nagyon olcsó dolog tisztelet nélkül.

Szabó Magda műveit jó szívvel ajánlom, mert minden gyarlóságuk mellett tiszteletre méltó, és tiszteletre képes hősei vannak.

Goór Judit

Az ideai középszintű magyar érettségien választható volt Szabó Magda egy novellájának elemzése. Volt, aki háborogni kezdett, hogy ez a mű, az *Ezüstgolyó* túl szokatlan feladat elé állította a diákokat. Valójában nem is történik benne semmi, nem is nevezhető novellának stb.

Nem értem a problémát. Itt is megtalálható a cselekmény 5 szakasza, és az is történet, ha egy titokra fény derül, de az is, ha nem derül rá fény. Valamint az is, ha valami igazságra rájövünk. Mi más történik a krimikben? Nem szeretem Szabó Magda minden művét, de a legkedvesebbek közül néhány éppen a titkot, a titkokat állítja középpontba, tehát ez a motívum számomra nem meglepetés.

A titok elrejt és megőrzi az értéket, mint az *Abigélben*. A titok megőrzi az ember méltóságát, a titok a személyiség magva, a titok tabu, ahogy *Ajtóban*. S ha az ember Isten képmása, akkor ahogy Istent tilos az embernek néven nevezni és szemtől szembe látni, úgy tilos az ember

Kedves Olvasóim! Az éjszakai séta – Isten Igéje a fény!

Csodálatosan szép volt az este. Apa és Anni elhatározták, hogy lesétálnak a tóhoz, majd megnézik a holdsugár hídját a vízen. Keskeny ösvény vezetett át az erdőn. Nappal könnyű volt rajta a járás, mert láthatók voltak a kiálló gyökerek. Sötétben nagy szükség volt az elem-lámpára, hogy megvilágítsa lábuk előtt az utat. Csakhogy Anni huhogást hallott egy fa tetejéről, és hirtelen felfelé irányította a lámpát. A baglyot ugyan nem látta meg, de ő elhasalt.

– Nem történt valami bajod, kicsikém? – kérdezte apa, amint fölsegítette, és leporolta a ruháját. – Nem jó a lámpád?

– A lámpával nincs baj, apa, de az irányt elvitettem. Tudod, azt hittem, hogy meglátom a baglyot a fa ágai között, odavitettem a fényt, úgy botlottam meg.

Az öböl csodálatos volt. A víz tükörsima. A hold ezüstvonalat húzott a szemük irányába. Más fény nem is volt a közelben. A holdvilág barátságosan mosolygott az égen. – Isten Igéje a mi lámpásunk. – mondta apa. – Valóban, a Bibliában mindig megtaláljuk az eligazítást. Mintha a fénye megvilágítaná életünk legsötétebb szakaszait is... De ha elterelik róla figyelmünket, a világ dolgai...

– ... mint az én figyelmemet a bagolyhuhogás – kottyant közbe a kislány, de apa folytatta: –... igen, akkor ér bennünket a baj, a botlás!

– Különböztet ez írja a zsoltáros is: „Lábam előtt mécses a te Igéd, ösvényem világossága!” (Zsoltárok könyve 119,105).

(Megjegyzés: A zárba illő kulcs – Gyermektörténetek evangéliumi tanulságai kötetben jelent meg.)

Váraljainé Melis Orsolya (Orsi néni)

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Megbízott felelős szerkesztő és terjesztés:

Koczor György

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Benkóné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe:

8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Az újság kiadását adománnyal kérjük támogatni, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő:

Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről:

IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés:

RENZOL Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

A hátapon az acsádi templom harangja látható.

Dunántúli
Harangszó